

Drijfzand

Rozaline van der Wal

Colofon

Titel: Drijfzand

Rozaline van der Wal © 2026

Verschenen: Mei 2026

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Foto voorzijde: Anne Zemmeling

Code: 2026.03.10

ISBN/EAN: 978-94-6266-808-9

NUR: 402

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog 7

1 Ik loop het tuinpad af 9

2 “Bob jij of bob ik?” 66

3 “Je doet maar!” 150

4 “Nee, dat ga ik niet doen.” 178

Proloog

Zoveel geloof en vertrouwen en uiteindelijk zoveel verdriet. Totaal gebroken, maar blijven vasthouden aan dat ene strohalmpje, dat wordt gegeven. Altijd blijven geloven, maar niet meer weten waarin. De verademing even gevoeld, geen reden te hebben voor twijfels. Heel even om nooit meer te vergeten. Voorgoed weg. Dat dit gelukzalige gevoel nooit meer terugkomt is zo intens, want dat was waar altijd wanhopig naar gezocht werd en uiteindelijk gevonden.

Liefde. Maar het bleek een leugen, een heel grote leugen. Het geloof en het vertrouwen, die zo vol overgave waren gegeven, werden gehaat, want het bracht alleen maar meer ongelooft en nog meer wantrouwen dan ooit tevoren.

En ondanks dat, toch blijven geloven, in iets wat niet meer bestaat en geen naam heeft. Het is duidelijk, dat waar naar gezocht werd, niet bestaat. Dus waarom nog verder zoeken? Dan maar liever leven in een leugen, die zo dicht bij het ideale ligt.

Ik loop het tuinpad af

Ik voel me wat draaierig en zoek mijn scooter. Had ik die nu voor of achter zijn huis neergezet? Een paar keer per week ga ik bij mijn ex langs, Vincent, de vader van mijn kinderen, Roy en Gerwin. Nauw contact onderhouden met deze man is lastig, maar ik wil voor de kinderen het goed houden. Na een onstuwige relatie van ongeveer twaalf jaar heb ik er eindelijk een punt achter durven zetten. Ik kon het niet meer aan mezelf verantwoorden, om nog een keer terug te gaan, ondanks heftige verlatingsangst. Verlatingsangst was indertijd niet het begrip wat gebruikt werd voor het ontspoorde gedrag dat ik vertoonde. Het enige wat mij steeds werd verteld, was dat ik gestoord en bespottelijk was, zelfs krankzinnig. Maar mijn verstand sprak ook en ik wist dat ik voor een groot deel geen schuld had aan het stuklopen van de relatie.

Als jonge vrouw van twintig kwam ik in contact met deze oudere man. Hij was gescheiden en had een kindje van vier onder zijn hoede. Het verschil in afkomst, ik een Fries en hij een Indo, maar ook in leeftijd, deed het allemaal geen goed. Een normale verstandhouding opbouwen had weinig tot geen kans van slagen. Relatie was ook een te groot woord voor wat we hadden. Hij ging voor mijn geld, waar hij handig beslag op wist te leggen. Ook voor het gemak, oppas en huishoudster. Het is geen fijn leven geweest. Hij de lusten en ik de lasten. Ik voelde me altijd als een wit klein lammetje, omringt door hyena's. De jongste van die familie en zelf geen achterban van familie of vrienden, die een beetje op mij letten. Schepen achter mij verbrand, niemand om naar toe te gaan en nergens heen kunnen, maakten me eenzaam in die grote familie.

De dagen werden maanden en jaren vol onzekerheden en angst. Keer op keer weggejaagd uit zijn huis en keer op keer teruggehaald, wanneer het hem uitkwam.

Uitgescholden, uitgebuit, belogen en bedrogen. Maar aan alles komt een einde. Ik was uiteindelijk sterk genoeg om het aan te kunnen om zonder hem verder te gaan.

Ik zie dat mijn scooter achter zijn appartement staat. Ik start de motor en rijd naar huis. Een ritje van vijf minuten. De kinderen komen zo uit school. We zijn kortgeleden van een klein flatje naar een eengezinswoning verhuisd, na jaren gewacht te hebben op een huis in de buurt. Gezien de turbulente relatie wilde ik zo veel mogelijk rust creëren. Geen grote veranderingen voor hen. Het huis zelf is oud en klein, maar wel een grote tuin. Het centrum, de supermarkt, de snackbar, het ziekenhuis en de school op vijfhonderd meter afstand van huis. Mooier kon niet. Na alle verdriet een plekje voor mezelf en de jongens. Een plekje waar ik eigen baas ben. Waar ik tot mezelf kan komen. Dat is wat ik voor ogen heb.

Thuisgekomen zet ik de scooter in de achtertuin, maak een kopje koffie en draai een sigaretje.

De volgende ochtend staat ze niets vermoedend op. Gezien het felle licht, moet het al laat op de dag zijn. Het is zaterdag, de kinderen hoeven niet naar school. Ze is niet wakker geworden van de jongens, maar ze liggen ook niet meer in hun bedjes. Ze loopt de trap af. Ze ziet dat de gang vol spullen ligt. Ze heeft geen idee waar die vandaan komen en toch is ze niet echt verbaasd, want het kan zijn dat de vader langs geweest is. Ze loopt verder naar de woonkamer en treft haar zoontjes, Roy en Gerwin op de bank, hun favoriete tekenfilm aan het kijken. Het is bijna elf uur. Erg laat voor haar om wakker te worden.

“Honger!”

Ze vraagt glimlachend waar ze zin in hebben. Het wordt tosti en ze gaat gelijk in de keuken aan de slag. Na hun late ontbijt op tafel gezet te hebben, vraagt ze terloops waar al die spullen in de gang vandaan komen.

Ze kijken haar allebei niet begrijpend aan en dan elkaar.

“Hoe kan het dat je dat niet weet, mama? We zijn gisteravond toch naar de stad geweest?!”

Ze probeert te verbergen, dat ze van haar stuk is gebracht en zo nonchalant mogelijk wuift ze haar vergissing weg, in de hoop, dat ze niet zullen denken dat mama niet goed bij haar hoofd is. Ze bekijkt de spullen in de gang. Tennisrackets, elleboogbeschermers, een bal, twee hockeysticks met een bijbehorend doel, balletjes en schijfjes, een visspelletje, een tas met boodschappen van de supermarkt en een zak met prulletjes. Ze probeert te bedenken wat ze die avond hebben gedaan. Wat ze zich herinnert, is dat ze nadat ze bij hun vader was geweest, thuis op de jongens heeft gewacht. Hoe diep ze ook nadenkt, het komt niet binnen.

De dag verloopt verder rustig. De kinderen spelen in de tuin of ze gaan met vriendjes voetballen op het grasveld voor het huis. Een perfect veldje om te ravotten en ze kan vanuit de huiskamer een oogje in het zeil houden.

Ze blijft erover malen, dat ze zich niets kan herinneren van de vorige avond. Het is niet zo, dat ze zich grote zorgen maakt. Misschien is het de vermoeidheid. Een verhuizing achter de rug, die ook niet flexibel was verlopen. Beloofde hulp van haar beste vriendin bleef uit en daardoor was ze genoodzaakt zelf vele keren met de scooter op en neer te rijden, om spulletjes over te brengen naar het nieuwe huis. Die vriendin had haar om hulp gevraagd, want ze waren in financiële problemen gekomen. In plaats van terug te betalen beloofden ze haar te helpen met verhuizen. Haar man zou de zware spullen vervoeren en in het nieuwe huis zou hij behangen en de vloeren doen. Er kwam niets van terecht. Dat deed hun vriendschap geen goed, maar ze besloot zich erover heen te zetten.

Wendy, zoals ze heette, was ook een ontzettend lieve vriendin, die haar heel erg had gesteund, toen het nodig was. Gelukkig kwam er hulp van het groepje van de Bijbelstudie, waardoor ze zich niet helemaal verloren voelde. Ze was in ieder geval blij, dat ze een plekje had om opnieuw te beginnen met haar kinderen en een schone lei. Ze wilde alle verdriet achter zich laten. Het zou niet eenvoudig worden om de jongens alles te laten vergeten. Het is tijd om gelukkig te worden, na twaalf jaren strijd en daaropvolgend ruim een jaar haast oorlog tussen hen. Omdat alle vooruitzichten leuk zijn voor haar en de kinderen, kan hun vader ook gefrustreerd raken. Ze kan niet bedenken, dat ze samen als stel uit eten zijn geweest of iets gezelligs met zijn tweeën hebben gedaan. Vanaf het moment, dat ze haar intrede deed in Vincent zijn gezin en familie, werd al snel duidelijk, dat gokken de belangrijkste bezigheid was en kaarten met hoge inzetten. Ook gezamenlijk eten hoorde daarbij en vaak bracht iedereen wat mee. De familie was hecht, ze woonden bij elkaar in de buurt en kwamen vaak samen. Het leek dat ze een innige band hadden, maar er heerste veel concurrentie. Ze wilden altijd dat, wat een ander ook had. Het kon gaan om een auto van een bepaald merk, luxe behang, gouden sieraden en het voornaamste: geld. En geld was de bron van alle onvrede. De mensen waren hebberig. Het gedrag, onderling in de familie en naar anderen toe, werd bepaald met de wetenschap of iemand goed of slecht in de slappe was zat. Een bovenmatig stukje kunst van manipulatie. En ze was jong, alleen en met een goedgevulde bankrekening. Het enige wat ze zocht was een beetje liefde, acceptatie en gewoon aardig gevonden worden. Er dribbelden hongerige wolven om haar heen en daar had ze geen vermoeden van. Op zich niet zo verwonderlijk, dat het langs haar heen ging. Ze zag een familie, haar partner, die het geloof als fundament in hun leven hadden.

Trouw naar de kerk, iedereen had wel een Bijbel in huis en de Sabbat werd elke zaterdag volgens de regels gevierd. Toen haar bankrekening leeg was, zonk ze in achtung. Maar nog niet helemaal afgeschreven. Ze genoot een uitkering, dus het extra centje was welkom. Zo nu en dan lukte het haar om een simpel baantje te vinden, maar het was moeilijk te combineren met haar verplichtingen thuis.

Oppas voor het vierjarig zoontje Lex werd gewaardeerd, zodat zijn vader kon gaan en staan waar en wanneer hij maar wilde. De verzorging, naar school brengen, het naar bed brengen, hoorden bij haar taken, net als het huishouden. Maar ze deed het graag en ze zag het niet als een probleem in het begin. Totdat er niets anders meer van haar verwacht werd en een dankjewel uitbleef. Ze werd alleen maar gedoogd. Een niet geleegde afvalbak deed al de woede ontsteken in Vincent. Kleine en in haar ogen onbelangrijke dingen, die zo verholpen konden worden.

Het was er stilletjes ingeslopen en een weg terug zag ze niet. Geen huis waar ze naar toe kon, geïsoleerd van de buitenwereld, ver weg van haar oude leven, dat ze ontvlucht was. Alles wat fout ging, kwam op haar bord terecht. Of het nu ging om het huishouden of het zoontje, de vinger werd naar haar gewezen. Ze werd ten overstaan van de familie gekleineerd en ook zijn zoontje was er getuige van.

Opzettelijk. Ze voelde zich steeds minder waard, gevangen in een wereld, waarin ze niet wilde zijn, maar waar ze ook niet uit kon ontsnappen. Ze dacht dat een kindje de situatie ten goede kon keren. Twee zoontjes werden geboren, Roy en Gerwin, die ze alle liefde kon geven. En wat hield ze veel van ze. Maar deze twee jongetjes waren uiteindelijk wel de reden, dat ze niet langer in die troosteloze en uitzichtloze situatie kon blijven.

Natuurlijk had ze zichzelf afgevraagd, waarom ze deze stap niet eerder had gezet, totdat ze een heel verlossend gesprekje had met haar voorgangster, de ex-vrouw van Vincent. Eén opmerking en haar eigenbeeld veranderde in gunstige zin.

“Ik was twaalf jaar getrouwd met hem, twaalf jaar te lang. Aan het einde was ik een nul, niets meer...”

Haar was hetzelfde overkomen, een beeldschone vrouw met een grote familie als achterban. Ze vertelde dat ze haar kind niet vrijwillig bij de vader had achtergelaten. Pas vele jaren later zou duidelijk worden, waarom die moeder deze verdrietige keuze had moeten maken.

De verstikkende gedachte en zich steeds afvragen, waarom ze zo lang was doorgegaan in een onleefbare situatie, kon ze grotendeels van zich afzetten na de bekentenis van Vincent zijn eerste vrouw.

Ondanks dat er kalmte heerst in de omgang met Vincent, is het moeilijk, of zelfs ondoenlijk voor Rozaline om het verleden echt achter zich te laten. Een grote ruzie met Vincent aan haar deur is ze niet vergeten: “Ik neem je hoe dan ook je kinderen af! Wacht maar, je zult zien!”

De vriendschappelijke manier waarop ze nu met hem om kan gaan, geeft wel wat meer rust. Ze heeft een paar vriendinnen en gaat zo nu en dan een avondje uit of ergens lekker eten. Het is allemaal nog nieuw voor haar. Veel koffieleuten en plezier maken. Het is een heel verschil met hoe het indertijd was. Vincent zoekt soms toenadering, maar dat is zinloos, want naar hem terugkeren is geen optie. Dan zal ze alles verliezen, wat ze met zoveel moeite heeft opgebouwd: een vrij bestaan. Het is of zo lijkt het, de meest ideale situatie, na al die strijd. Maar er zitten wel een paar kinkels in de kabel.